

บทที่ 4

วิวัฒนาการเรื่องการสะกดและการออกเสียง

ลักษณะของรูปและเสียงสระของภาษาอังกฤษยุคโบราณ

ภาษาอังกฤษยุคโบราณมีลักษณะการสะกดของสระและพยัญชนะดังต่อไปนี้*¹

ลักษณะการสะกดของสระ

มีรูปสระ ๔ รูปที่รับมาจากโรมัน คือ a, e, i, o, และ u มีการเติมเครื่องหมาย - (macron) บนรูปสระ เพื่อให้ออกเสียงยาว จึงมีสระ ā, ē, ī, ō, และ ū

นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยุคโบราณยังมีเสียง /I, ɪ/ ที่เป็นเสียง rounded (ทำเสียง /I, ɪ/ ริมฝีปากกลมเหมือน /ɔ, ʊ/ จึงใช้ y, ŷ เป็นตัวสะกดของสระ rounded / I, ɪ / ตามลำดับ

เสียง / æ / มีในภาษาอังกฤษยุคโบราณ คนในสมัยนั้น จึงประดิษฐ์รูปสระขึ้นมาใหม่อีกอีกรูปหนึ่ง โดยนำสระ a และ e มาเขียนให้หลังชนกันที่เรียกว่า ligature จึงได้รูปสระ æ, ǣ ออกเสียง /æ, ǣ /

*¹ ภาษาอังกฤษยุคโบราณนี้ เป็นภาษาถิ่นแบบ เวสแซกซัน

รูปสระของภาษาอังกฤษยุคโบราณที่ให้เสียงสระเดี่ยว (monothong หรือ simple vowel จึงมีดังต่อไปนี้)

รูปสระที่ให้เสียงสั้น ๗ รูป a, e, i, o, u, y และ æ

รูปสระที่ให้เสียงยาว ๗ รูป ā, ē, ī, ō, ū, ŷ และ ǣ

รูปสระประสมมี ๔ รูป คือ

รูปสระประสมเสียงสั้น ๒ รูป eo, ea รูปสระประสมเสียงยาว ๒ รูป ēo, ēa

รวมมีสระทั้งหมด ๑๘ รูป

ผู้เขียนบางท่านใช้รูป ๑ เมื่อเกิดการ umlaut จากเสียง /o/ → /e/ และบางท่านจะใช้รูป ๑ แทนรูป a เมื่ออยู่หน้าเสียงนาสิก เช่น bond

เสียงสระของภาษาอังกฤษยุคโบราณ

เสียงสระของ OE นั้น จะมีลักษณะของเสียงสั้นยาวควบคู่กันไปทุกเสียง รูปสระทุกรูปจะให้เสียง ๑ เสียง ซึ่งนับเป็นความแตกต่างจากภาษาอังกฤษปัจจุบันที่สระบางรูปจะให้เสียงได้หลายเสียง เช่น สระ a อาจให้เสียง /æ/ ในคำ cat / a / ในคำ bar / ɔ / ในคำ call /ə/ ในคำ about เป็นต้น

เสียงสระของ OE จะมีเสียงสระหน้า (front) และสระหลัง (back) เท่านั้น เพราะสมัย OE ไม่มีเสียง shwa / ə / เนื่องจากสมัยนี้ไม่มีพยางค์ที่ลงเสียง unstressed และเสียง / a, ɔ / ก็จะใช้ลิ้นส่วน dorsum ยกขึ้นเป็นสระหลัง (ปัจจุบันใช้ลิ้นส่วนหน้าเปล่งเสียง /a/ ซึ่งเรียกว่าเป็นเสียง central)

เสียงสระของ OE จะมีเสียงสระอีก ๒ เสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษปัจจุบันคือเสียง rounded / I, T / ใช้สัญลักษณ์ /y, ŷ/ จะเปล่งเสียงเหมือน / I, T / ในสมัยปัจจุบัน แต่ริมฝีปากกลม

ระบบเสียงของ OE จึงมีเสียงสระเดี่ยว ๑๔ เสียง แต่ละสระประสม ๔ เสียง ดังปรากฏในตารางต่อไปนี้

		FRONT UNROUNDED	FRONT ROUNDED	BACK ROUNDED
HIGH	long	ī	ȳ	ū
	short	i	y	u
MID	long	ē	<u>CIPH THONGS</u> ēə	ō
	short	ɛ	ɛə	ɔ
LOW	long	æ	æə	ā
	short	æ	æə	a

จากตารางเสียงสระดังกล่าวจะเห็นได้ว่าสระประสม æ เสียงนั้นคือสระเสียง
mid front / \bar{e} , \bar{e} / กับ low front / æ , æ / ประสมกับสระครึ่งเสียง / ə / นั่นเอง

ดังนั้นในสมัย O E จึงมีลักษณะการสะกดและการให้เสียงสระดังต่อไปนี้

สะกด	จะให้เสียง	ตัวอย่างคำ O E (ในวงเล็บคือภาษาอังกฤษปัจจุบัน)
i	/i/	riht (right) sittan (sit) wiþ (with)
ī	/i:/	wīf (wife) wītan (write) rīdan (ride)
e	/e/	benc (bench) etan (eat) settan (set)
ē	/e:/	dēman (judge) mētan (meet) fēt (feet)
æ	/æ/	bæc (back) græs (grass) þæt (that)
ǣ	/æ:/	slǣpan (sleep) dǣlan (deal) nǣfre (never)
u	/u/	pullian (pull) cuman (come) þus (thus)
ū	/u:/	hlūd (loud) hūs (house) hū (how)
o	/o/	þorn (thorn) word (word) corn (corn)
ō	/o:/	gōd (good) fōda (food) fōt (foot)
a	/a/	strang (strong) nama (name) habban (have)
ā	/a:/	rāp (rope) bāt (boat) stān (stone)
y	/y/	cynn (kin) gylt (guilt) cyning (king)
ȳ	/y:/	fȳr (fire) cȳse (cheese) mȳs (mice)
eo	/eo/	feohtan (fight) heofon (heaven) eorð (earth)
ēo	/eo:/	scēotan (shoot) cēosan (choose) cnēo (knee)
ea	/æ/	feallan (fall) nearu (narrow) heard (hard)
ēa	/æ:/	hēafod (head) scēap (sheep) lēaf (leaf)

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับเสียงสระในภาษาอังกฤษยุคโบราณ

๑. การกลายเสียงสระ (mutation หรือ umlaut) เสียงสระในคำต่าง ๆ ในยุค O E นี้จะเกิดการกลายเสียงได้ในกรณีต่าง ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

๑.๑ เมื่อเปลี่ยนพหูพจน์ของคำนาม คำนามเอกพจน์ในสมัย O E ส่วนใหญ่จะเติมปัจจัยท้ายคำ เมื่อเป็นพหูพจน์ เช่น stān (stone) → stānas (stones) wund (wound) → wunda (wounds) เป็นต้น แต่มีบางคำเกิดการกลายเสียงสระภายในเมื่อเป็นพหูพจน์ เช่น fōt (foot) → fēt (feet) mūs (mouse) → mȳs (mice) เป็นต้น การกลายเสียงของคำเหล่านี้เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่สมัยเยอรมันิกอันเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงสระข้างเดียว

ตัวอย่างคำเยอรมันิก* manni การเติมปัจจัย i ให้เป็นพหูพจน์ของเยอรมันิกมีอิทธิพลทำให้เสียง /a/ ในพยางค์ stem (พยางค์ที่เป็น root) ต้องกลายเสียงเป็นสระหน้าตามเสียง i ด้วย พหูพจน์ของ mann จึงไม่ใช่ manni แต่เป็น men การกลายเสียงแบบนี้จึงปรากฏสืบมาถึงสมัย O E ด้วย

๑.๒ นอกจากการเปลี่ยนพจน์ของคำนามแล้ว การกลายเสียงดังกล่าวอาจเกิดขึ้นกับการเปลี่ยน part of speech อื่น เช่น จากคำคุณศัพท์ OE full (full) เป็นคำกริยา fyllan (to fill) จากคำนาม mōt (meeting) เป็นคำกริยา mētan (to meet) เป็นต้น

๑.๓ อาจกลายเสียงเมื่อเปลี่ยนการก (case) ของคำนาม เช่น dohtor (ประธาน) → dehter (กรรมรอง) fōt (foot) เอกพจน์ เป็นประธาน → fēt (เอกพจน์เป็นกรรมรอง) เป็นต้น

๑.๔ อาจเกิดขึ้นกับคำคุณศัพท์เมื่อเปลี่ยน **degree** เช่น จาก **positive** เป็น **Comparative** หรือ **superlative degree** กับคำคุณศัพท์บางคำ เช่น **brād (broad) → brædra (broader) lang (long) → lengra (longer) sceort (short) → scyrtra** เป็นต้น ลักษณะการกลายเสียงแบบนี้จะเกิดกับคำคุณศัพท์บางคำเท่านั้น

๑.๕ การกลายเสียงอาจเกิดขึ้นกับคำกริยา **present tense** เมื่อใช้กับประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ เช่น คำกริยา **bacan (to bake)** เมื่อใช้คำประธาน **hē (he)** จะเป็น **he bæcþ (he bakes)** นั่นก็คือเสียง / a / → / æ / ส่วน **þ** ออกเสียง / θ / ท้ายคำ **bæcþ** นี้ เป็นปัจจัยที่แสดงว่าเป็นคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ ปัจจุบันกาล อย่างไรก็ตามการกลายเสียงแบบนี้จะเกิดขึ้นเฉพาะคำกริยาบางคำเท่านั้น

การกลายเสียงของคำใน O.E. นั้น ถ้าสังเกตจะเห็นได้ว่าเป็นการกลายเสียงจากสระหลัง (**back**) เป็นสระหน้า และเป็นการยกลิ้นในระดับเดียวกัน เช่น

dohtor → dehter
/o/ จะ **umlaut** เป็นเสียง /e/
mīs → mȳs
/ī / จะ **umlaut** เป็นเสียง /ȳ/

สำหรับการ **umlaut** ของเสียง / a / นั้น จะกลายเสียงได้ ๒ เสียง คือ ถ้าเสียง / a / ตามด้วยพยัญชนะนาสิก จะกลายเป็น / e / คือกลายจาก / a / → / æ / แล้วยกเสียงเป็น / e / เช่น **man → men, lang → lengra** แต่ถ้าไม่ได้ตามด้วยพยัญชนะนาสิก / a / จะกลายเป็น / æ / เช่น **bacan → hē bæcþ** เป็นต้น

ส่วนสระประสมจะกลายเสียงไปสู่สระ **High front** /y, \bar{y} / สระประสมเสียงยาว / ē, \bar{e} / จะกลายเป็น \bar{y} สระประสมเสียงสั้น / ea , æ / จะกลายเป็น / y / เช่น *nēah (near)* เป็น *n \bar{y} r (nearer)* *weorþ (worth)* เป็น *wyrþe (worthy)* เป็นต้น

การกลายเสียงสระของภาษาอังกฤษโบราณจึงลักษณะดังนี้

	เสียงสระ
/ ε หรือ æ / ← <u>จะกลายเสียงเป็น</u>	/a/
/ \bar{a} /	/ā/
/ ē /	/ō/
/ ε /	/ɔ/
/ \bar{y} /	/ū/
/ y /	/u/
/ \bar{y} /	/ēə/ / \bar{e} ə/
/ y /	/eə/ /æə/

การกลายเสียงสระนี้จะไม่เกิดกับสระ **front long** /ē \bar{e} / และ **high front** / i, \bar{i} , y, \bar{y} /

๒. เสียงสระจะเปลี่ยนระดับความสั้นยาวของเสียงเมื่อปรากฏในคำตามตำแหน่งและลักษณะดังนี้

๒.๑ เสียงสระจะสั้นลงได้เมื่ออยู่หน้าพยัญชนะซ้อน (double consonants) หรือหน้าพยัญชนะที่ติดตั้งแต่ ๒ เสียงขึ้นไป เช่น เสียงยาว / ē / ในคำกริยา *mētan (to meet)* แต่รูปอดีตกาลของคำนี้จะเป็น *mette* คือเปลี่ยน

จาก / ē / เป็น / e / (เสียง t ข้างท้ายแสดงอดีตกาลเสียง / e / พยางค์
ท้ายแสดงว่าเป็นคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓) หรือเสียง / T / ในคำ
wif จริง ๆ จะยาวกว่าเสียง / T / ในคำ wifman, wisdom หรือเสียง / o /
ในคำ gōd ก็ยาวกว่าเสียง / o / ในคำ sōfte เป็นต้น

๒.๒ เสียงสระจะยาวขึ้นเมื่อเกิดหน้าเสียง lateral /l, r /
หรือหน้าเสียงนาสิก / m, n, ŋ / และมีเสียงพยัญชนะโฆษะอีกเสียงหนึ่งตามมา เช่น
เสียง / I / ในคำ cild จะยาวกว่าเสียง / I / ในคำ sittan เสียง
/ u / ในคำ hund (dog) จะยาวกว่าเสียง / u / ในคำ us, pullian
 เป็นต้น

วิวัฒนาการของการสะกดและการออกเสียงสระของภาษาอังกฤษสมัยกลาง

เมื่อนอร์มันเข้าครอบครองอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศสเข้ามาอิทธิพลต่อภาษา
อังกฤษโบราณมาก โดยเฉพาะการไม่ลงเสียงเน้นหนักในพยางค์ที่ไม่ stress จะออกเสียง
เพียงครึ่งเสียง คือ จะออกเป็นเสียง shwa / ə / ปรากฏการณ์ที่ยิ่งใหญ่นี้ ได้มีผลต่อ
ภาษาอังกฤษในเรื่องระบบการสะกด และการออกเสียง และมีผลมหาศาลต่อระบบไวยากรณ์
อย่างใหญ่หลวง

ผลที่เกิดขึ้นกับเสียงสระ

เสียงสระที่เคยออกเป็นเสียงสั้น / a, o, u, e / ในพยางค์ที่ไม่ลง
เสียงเน้นหนักจะกลายเป็นเสียง / ə / สะกดด้วย e ทั้งหมดเช่น

O E

nāma / nāma/
 wītan / rītan/
 stānas / stānas/
 nācod / nākod/

M E

nāme / nāmə/
 wīten / rītən/
 stō(o)nes / stōnes/
 nāked / nākəd/

ในตอนปลายของภาษาอังกฤษยุคกลางเสียงนาสิก / m, n, ŋ / ที่อยู่
 หลังเสียง / ə / จะค่อย ๆ หายไป พร้อมกับเสียง / ə / ซึ่งเป็นเสียงเบาที่จะ
 ค่อย ๆ หายไปด้วย คำบางคำก็จะเหลือการสะกด e ท้ายคำเอาไว้เป็น
 silent e แต่บางคำก็หายไปไม่มีการสะกดอีก นอกจากเสียง / ə / ที่อยู่หลัง
 เสียง sibilants / s, z, ʃ, ʒ, ʒ / จึงจะยังคงอยู่ เช่น churches,
 washes เป็นต้น

วิวัฒนาการเรื่องการสะกดกับการให้เสียงสระของภาษาอังกฤษสมัยกลาง

ภาษาอังกฤษในสมัย ME นี้ ในตอนต้น ๆ ยังคงใช้เครื่องหมาย
 macron (-) แทนสระเสียงยาวอยู่ แต่เมื่อกลาง ๆ ถึงปลายสมัย ME มีการใช้
 สระ ๒ ตัว (double vowels) แทนเสียงยาว เช่น

OE mētan	ME meet(en)
OE fōda	ME food(e)
OE fōt	ME foot
OE fēt	ME feet

การสะกด *ū* ของ OE เช่น *mūs* (mouse) *hūs* (house) นั้น ในสมัย ME ได้ถูกอิทธิพลของภาษาฝรั่งเศสเป็นการสะกด *ou* ให้เสียง / *ū* / จึงกลายเป็นสะกด *mouse*, *house* (ปัจจัย *e* ข้างท้ายเดิมท้ายคำนาม แสดงเอกพจน์ในสมัย ME)

ส่วนตัวสะกด *y, ŷ* ให้เสียง rounded /*y, /ȳ/* นั้น เนื่องจากสมัย ME ไม่มีเสียง /*y, /ȳ/* อีกต่อไป คำศัพท์ที่เคยออกเสียง /*y, /ȳ/* ในสมัย OE จะเปลี่ยนเป็นออกเสียง / *i, /ī/* / หมด ดังนั้นคำบางคำอาจจะยังสะกดด้วย *y* แต่บางคำเปลี่ยนเป็น *i* สะกด เช่น คำกริยา *hȳdan* (to hide) กลายเป็น *hide(n)* คำนาม *gylt* เป็น *gilt* (ตอนหลังเปลี่ยนเป็น *guilt*) เป็นต้น

รูปแบบการสะกดของสระใน ME จึงมีดังต่อไปนี้

สะกด	จะให้เสียง	ตัวอย่างคำ ME
i, y	/i/	sitt <u>e</u> n, with
i, y	/ɪ/	writ <u>e</u> n, wif <u>e</u>
e	/ɛ/, /ə/	sett <u>e</u> n / ɛ, ə /
e, ee, ie	/ē/	meet <u>e</u> n, fe <u>e</u> t
หัวสระกศ ๙ ๙	ของ OE พร้อมทั้งเสียง / ๙, ๙ / ได้หายไปในช่วง ME	
u	/u/	th <u>u</u> s, pull <u>u</u>
u, ou, ow	/ū/	hou <u>u</u> s, how
o	/o/	thorn, corn
o, oo	/ō/	(เสียงนี้ไม่มีใน OE) home, st <u>o</u> ne, r <u>oo</u> d
o, oo	/o/	fo <u>o</u> de, go <u>o</u> d
a	/a/	gl <u>a</u> d, th <u>a</u> t
a, aa	/ā/	nam <u>e</u> , lam <u>e</u> * ¹
	มีสระประสมเกิดขึ้นใหม่ ๗ เสียงด้วยกัน	
au, aw	/aʊ/	au <u>g</u> ht
ai, ay, ei, ey	/aɪ/	sai <u>d</u> e, thei <u>r</u>
eu, ew	/ɛʊ/	d <u>e</u> w
eu, ew iw	/iʊ/	ni <u>w</u> e
oi, oy	/ɔɪ/	choi <u>c</u> e
ou, ow	/ɔʊ/	bow <u>e</u> , know <u>e</u> n
oi, oy	/ɔɪ/	boi <u>l</u> e

*¹ ช่วง ME เสียงสระที่เป็นพยางค์เปิด (พยางค์เปิดคือพยางค์ที่มีเสียงท้ายสุดของพยางค์ลงท้ายเสียงสระ) เสียงจะยาวขึ้น เช่น OE nama ออกเสียงทั้ง ๒ พยางค์ ใน ME จะออกเป็นเสียง / ā, ə / คือ nāme

เมื่อดูตามตารางจะเห็นได้ว่า เสียงสระ / æ, ǣ / ของ OE จะหายไป
 ในสมัย ME อันที่จริงคำที่ออกเสียง / æ, ǣ / ได้กลายเป็นเสียงสระอื่นไป นอกจาก
 / æ, ǣ / แล้ว เสียงสระ OE /y, ŷ/ ได้กลายเป็นเสียง unrounded / i, I /
 เสียง / ɨ / เป็นเสียงที่เกิดขึ้นใหม่ในสมัย ME พร้อมกับเสียงสระครึ่งเสียง
 / ɛ / และสระประสมใหม่อีก ๗ เสียง ดังตารางเสียงสระของ ME ดังนี้

เสียงสระเดี่ยว ๑๓ เสียง

			FRONT	CENTRAL	BACK
HIGH	Long		ī		ū
	short		i		u
MID	Long	closed	ē		ō
		opened	ĕ		ȝ
	short		ɛ ɔ		ɔ
LOW	Long			ā	
	short			a	

ตารางนี้จะเห็นได้ว่าเสียง mid front long ของ OE / ē /
 จะมีการออกเสียง ๒ แบบ เป็น ๒ หน่วยเสียง คือการออกเสียง / ē / แบบริมฝีปาก
 เกือบปิด และออกเสียง / ĕ / แบบปากเปิดกว้างกว่า และยังมีเสียง mid back
 long เป็น ๒ เสียงเช่นเดียวกันคือ / ō / และ / ȝ / จึงสรุปได้ว่า สระเสียง
 ล้น OE ที่หายไปคือ / æ, ʏ / และสระเสียงยาวที่หายไป คือ / ǣ, ŷ /
 สระ / ɛ / เป็นสระเสียงสั้นที่เกิดขึ้นใหม่กับสระยาวที่เป็น opened vowel คือ
 / ē และ ȝ / ส่วน / a, ā / นั้นเปลี่ยนจากการใช้สั้นส่วน back เป็นสั้นส่วน
 front

วิวัฒนาการของสระเสียงสั้นจาก OE → ME

สระเสียงสั้นของ OE / i, ε, æ, u, o, a, y / ส่วนใหญ่จะคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ที่เปลี่ยนไปคือเสียง / y/ จะกลายเป็น unrounded / i / เช่น gylt เป็น gilt และเสียง / æ/ จะกลายเป็น / a / เช่น glæd → glad, ƿæt → that และ stæff → staff เป็นต้น

สระเสียงสั้นอื่น ๆ จะคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง คือ

OE scip	ME ship	/i/
OE bedd	ME bed	/ε/
OE pullian	ME pullen	/u/
OE folc	ME folk	/o/
OE wascan	ME washen	/a/

วิวัฒนาการของสระเสียงยาวจาก OE → ME

สระเสียงยาว / ī, ē, ō, ū / จะคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง คือ

OE wītan	→ ME write(n)	/ī/
OE tīan	→ ME meet(en)	/ē/
OE bōc	→ ME book	/a/
OE hūs	→ ME hous	/ū/

สระเสียงยาวของ OE ที่เปลี่ยนไปในสมัย ME คือเสียง / ī, ē, ō / ดังนี้

เสียง / \bar{y} /

เสียง / \bar{y} / กลายเป็นเสียง unrounded / $\bar{ɪ}$ /

เช่น OE brȳd → ME **bride** / $\bar{ɪ}$ / (bride)

OE fȳr → ME **fir** / $\bar{ɪ}$ / (fire)

เสียง / \bar{e} /

เสียง / \bar{e} / จะกลายเป็น closed / \bar{e} / และ opened / \bar{e} /
ถ้าไม่ใช่ภาษาถิ่นของเวสแซกซันจะเป็น closed / \bar{e} / เช่น

OE dēd (= deed) ME Non West Saxon deed /dēd/

ME West Saxon deed /dēd/

OE slāpan (= sleep) ME sleep(n) / \bar{e} /

OE dēlan (=deal) ME deel(en) / \bar{e} /

เสียง / \bar{a} /

เสียง / \bar{a} / จะมีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือจะกลายเป็นเสียง

opened ◦ คือ / $\bar{ɔ}$ / และ เปลี่ยนตัวสะกดจาก, OE ii → ME

◦ หรือ oo เช่น

OE stān ME stoon (stone)

OE bān ME bon (bone)

OE bāt ME boot (boat)

OE rād ME rood (road)

OE rād ME rod (rode)

การสะกดด้วย o, oo แล้วออกเสียง /ɔ/ ในคำเหล่านี้ทำให้เกิด
 ปัญหากับการออกเสียงคำในสมัย ME เพราะคำศัพท์ที่สะกดด้วย o, oo นี้อาจจะ
 ออกเสียง /ɔ/ ได้ด้วย จึงเกิดปัญหาว่าการสะกด o, oo ในสมัย ME
 จะออกเสียงอย่างไร จึงมีกฎเกณฑ์ในการออกเสียงคำที่สะกดด้วย o, oo ในสมัย ME
 ดังนี้

๑. พิจารณาจากภาษาอังกฤษปัจจุบัน ถ้าคำศัพท์ ME คำใดภาษาอังกฤษ
 ปัจจุบันสะกดด้วย oo แล้วออกเสียง /u, u, ə/ คำศัพท์คำนั้นจะออกเสียงใน
 ME ด้วยเสียง /ɔ/ เช่น

ME foode เป็นคำในภาษาอังกฤษปัจจุบัน food ออกเสียง
 /u/ ดังนั้น ME foode จึงออกเสียง /ɔ/ เป็น /fɔdə/

ME foot คำนี้ภาษาอังกฤษปัจจุบันสะกด foot ออกเสียง /u/
 ดังนั้น ME foot จึงออกเสียง /ɔ/ เป็น /fɔt/

แต่ถ้าคำศัพท์ ME สะกด o หรือ oo แล้วคำศัพท์นั้นภาษาอังกฤษ
 ปัจจุบันสะกด oa หรือ o + silent e ออกเสียง /ɔ/ คำศัพท์นั้น ๆ
 ใน ME จะออกเป็นเสียง /ɔ/ เช่น

ME stoone คำนี้ภาษาอังกฤษปัจจุบันสะกด stone ออกเสียง /ɔ/
 ดังนั้นจึงออกเสียง ME Stoone ด้วยเสียง /ɔ/ เป็น /stɔnə/

ME boot คำนี้ภาษาอังกฤษปัจจุบันสะกด boat ออกเสียง /ɔ/
 ดังนั้น จึงออกเสียง ME boot ด้วยเสียง /ɔ/ เป็น /bɔt/

ดั่งนั้น ภาษาอังกฤษปัจจุบัน	rode	ME	/rōd/
	road	ME	/rōd/
	goat	ME	/gōt/
	stone	ME	/stōn/
	wrote	ME	/rōt/
ภาษาอังกฤษปัจจุบัน	foot	ME	/fōt/
	food	ME	/fōd/
	book	ME	/bōk/
	cook	ME	/kōk/
	blood	ME	/blōd/
	flood	ME	/flōd/

๒. ถ้ามีความรู้ภาษาอังกฤษโบราณ คำศัพท์ ME คำใดที่ OE ออกเสียง /ō/ ก็จะออกเสียง /ō/ ใน ME ด้วย (เพราะเสียง /ō/ ไม่เปลี่ยน เช่น ME foot oo จะออกเสียง /ō/ หรือ ɔ/ ก็ย้อนไปดู OE คำที่ OE สะกด fōt ออกเสียง /ō/ จึงออก /ō/ ใน ME ด้วย เช่น OE mōna (moon) → ME moone /mōne/ OE blōd (blood)+ ME blood /blōd/

แต่ถ้าคำศัพท์ใดของ ME แล้ว OE ออกเสียง /ā/ คำนั้นจะออกเสียงเป็น ME /ɔ/

OE	stān	/ā/	ME	stoon	/ɔ̄/ (stone)
OE	bāt	/ā/	ME	boot	/ɔ̄/ (boat)
OE	gāt	/ā/	ME	goot	/ɔ̄/ (goat)

วิวัฒนาการของสระประสม OE → ME

สระประสม ๔ เสียงของ OE / ēo, eo, eo, eo/ จะกลายเป็นเสียงสระเดี่ยวทั้งหมด

เสียง /ēo/ จะเหลือเพียงเสียง /ē/ เสียง /a/ จะหายไป เช่น

OE sēon /sēon/ = to see ME seen /sēn/

เสียง /eo/ จะเหลือเพียงเสียง /ɛ/ เสียง /a/ จะหายไป เช่น

OE heorte /heate/ = heart ME herte /hetɛ/

เสียง /eo/ จะกลายเป็นเสียง opened /ɛ/ เช่น

OE lēaf /lēaf/ = leaf ME leef /lēf/

เสียง /eo/ จะกลายเป็นเสียง /a/ เช่น

OE geaf /yæf/ = gave ME yaf /yaf/

สระประสมที่เกิดขึ้นใหม่ทั้ง ๗ เสียงนั้น เกิดขึ้นจากปรากฏการณ์หลาย ๆ อย่าง คือ

๑. การแบ่งพยางค์แบบใหม่ อันเป็นผลมาจากการไม่ลงเสียงเน้นหนักในพยางค์ที่ไม่ได้รับ primary stress เช่น OE cnāwan (to know) ออกเสียง ๒ พยางค์ คือ /knā/ และ /wan/ แต่ในสมัย ME พยางค์ท้ายจะออกเสียงเป็น unstressed เป็น /ən/ เสียง w ซึ่งอยู่หน้าพยางค์เสียง unstressed

จึงไปรวมกับเสียงสระ /ā/ ซึ่งเป็นเสียงท้ายของพยางค์หน้า ซึ่ง ME จะเปลี่ยนจากเสียง /ā/ → /ɔ/ สะกด knowen จึงออกเสียง /knɔʊ/ และ /ən/ เป็น /knɔʊən/ จึงเกิดเป็นเสียงสระประสม /ɔʊ/ เป็นสระประสมใหม่ขึ้น เป็นต้น

๒. เกิดจาก vocalization ของ /g/ นั่นก็คือ ME /g/ ที่ตามหลังสระหน้าจะกลายเป็นเสียงสระ /I/ และ /g/ ที่ตามหลังสระหลังจะกลายเป็นเสียง /tʃ/, ทั้ง /I/ และ /tʃ/ จะไปรวมกับสระข้างหน้ากลายเป็นสระประสมเช่น

OE sægde (said) → ME saide /sæide/

OE boga (bow) → ME bowe*¹ /bɔʊə/

๓. เกิดเสียงสระเลื่อนระหว่าง h ออกเสียง /ç > X/ กับสระข้างหน้า ถ้า h อยู่หลังสระหน้าจะเกิดเสียงเลื่อน /I/ แทรก ถ้า h อยู่หลังสระหลังจะเกิดเสียงเลื่อน /tʃ/ แทรก เช่น

OE ehta (eight) → ME eghte /æɪçtə/

OE āht (aught) → ME aught /aʊxt/

*¹ ใน ME u กับ w ใช้แทนกันได้

จะเห็นได้ว่าเสียงเสี้ยน /I, ʊ/ จะไปรวมกับสระข้างหน้ากลายเป็นสระประสม

๔. เกิดสระประสมแบบใหม่ขึ้น เพราะการยืมคำจากภาษาต่างประเทศ เช่น จากภาษาละตินในเวียน peir → their /æɪ/ และจากภาษาฝรั่งเศส joie, cloistre /ɔɪ/ และ /ʊɪ/ ในคำ boilen,poisen และ joinen

การเปลี่ยนแปลงเสียงสระที่สำคัญในสมัยนี้ ดังได้กล่าวแล้วในตอนแรกว่า สระเสียงสั้นในพยางค์เปิดจะยาวขึ้น เช่น เสียง /a/ ในคำ OE nama, lama จะเป็น ME name, lame ออกเสียง /nāmə/, /lāmə/ ตามลำดับ OE stelan /stelan/ ก็จะเป็น ME steelen /stēlan/ OE bacan /bakan/ จะเป็น ME baken /bākan/ สระจะยังคงยาวขึ้น หน้าพยัญชนะนาสิก หรือ liquid เหมือน OE แต่จะจำกัดว่าเกิดขึ้นกับสระเสียงใดหน้าพยัญชนะเสียงใด เช่น เสียงสระจะยาวขึ้น กับเสียง /I/ และ /ɔ/ หน้า mb ดังนั้น OE climban, comb จะกลายเป็น ME climben, comb /klɪmbən/, /kɪmb/ ตามลำดับ

สมัยนี้เสียงสระจะสั้นลงเมื่ออยู่ในพยางค์ปิด (พยางค์ที่มีเสียงท้ายสุดเป็นเสียงพยัญชนะ เช่น OE hydde (hid) จะเป็น ME hidde /hidde/ และ OE cepte (kept) จะเป็น ME kepte /kepte/ เป็นต้น

วิวัฒนาการของเสียงสระในสมัยภาษาอังกฤษยุคใหม่ตอนต้น (ENE)

ในต้นสมัยใหม่ สระเสียงสั้นที่มีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปมี ๒ เสียง คือ เสียง /a/ และ /ʊ/

สระ /a/

ปลายสมัยศตวรรษที่ ๑๖ ซึ่งเป็นสมัยของวิลเลียม เชกสเปียร์ สระเสียงสั้น /a/ ของชอเซอร์ จะกลายเป็นเสียงสระหน้า /æ/ เช่น

ME glad /glad/ ENE glad /glæd/

ในคำอื่น ๆ อีก ที่ ENE a จะออกเสียง /æ/ เช่น cat, thank, flax จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าเสียง /æ/ ในสมัยปัจจุบัน เช่น at, apple, back, glad ได้ย้อนกลับไปออกเสียงเหมือนเดิมเมื่อพันกว่าปีมาแล้ว คือ ภาษาอังกฤษในยุคโบราณนั่นเอง

เสียง ME /a/ นอกจากจะกลายเป็น /æ/ เมื่อ a ตามด้วยเสียงพยัญชนะหยุดกักแล้ว ถ้า /a/ ตามด้วยเสียงเสียดสีและเสียงข้างลิ้น /l/ + เสียงเสียดสี ก็จะออกเสียง ME /a/ เป็น ENE /æ/ ด้วย เช่น

a + เสียงเสียดสี class, path, bath, laugh

a + /l/ + เสียงเสียดสี half, calf*¹

*¹ การออกเสียง a + เสียงเสียดสี หรือ + /l/ + เสียงเสียดสี แล้วเป็นเสียง /æ/ นี้เกิดขึ้นก่อนที่พวกอังกฤษจะอพยพมาอเมริกาเหนือ เพราะเมื่อพวกอังกฤษอพยพมาสหรัฐอเมริกาที่ยังคงออกเสียง /æ/ ในคำ pass, fast แต่หลังจากการอพยพครั้งนี้ ต่อมาพวกอังกฤษบนเกาะอังกฤษเองจะเปลี่ยนเสียง /æ/ ในคำเหล่านี้เป็นเสียง /a/ อีก จะเหลือเสียง /æ/ เมื่อ a + เสียงหยุดกักเท่านั้น แต่พวกสก๊อตและถิ่นอื่น ๆ ทางภาคเหนือจะยังคงเสียง /æ/ เหมือนอเมริกัน

แต่ถ้า a + เสียงอื่น ๆ เช่น a + /l/ , a + /l/ + /k/ จะออกเสียง /ɔ/ เช่น **all, talk, balk**

แต่ถ้า a + /l/ + /m/ จะออกเสียง /a/ เช่น palm, psalm, calm

สระ /ʊ/

สระเสียงสั้น /ʊ/ จะกลายเป็นสระเสียง unrounded /ɪ/ (ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันออกเสียง /ə/) เช่น bus, but, brush แต่บางคำจะยังคงเสียง /ʊ/ ตามเดิม ส่วนมากเป็นคำที่นำหน้าด้วยพยัญชนะที่ใช้ริมฝีปาก (labial consonants) และถ้ามีเสียงข้างสั้น /ɪ/ ตามมาจะยังคงเสียง /ʊ/ เหมือน OE และ ME เช่น bull, pull

สระ /ɛ/

สระเสียงสั้นอื่น ๆ นอกจาก /a/ และ /ʊ/ จะยังคงออกเสียงเหมือนเดิม ในสมัย OE และ ME นอกจากเสียง /ɛ/ ถ้าเกิดในคำที่มีเสียงพยัญชนะนาสิกตามมาจะยกเสียงสูงเป็น /ɪ/ ^{*1} เช่น ME streng, wenge จะกลายเป็น ENE string, wīng ตามลำดับ

^{*1} การเปลี่ยนเสียงสระจาก /ɛ/ → /ɪ/ เมื่อมีเสียงพยัญชนะนาสิกตามมานี้เป็นคุณลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ของภาษาทุกภาษาในตระกูลเยอรมนิก

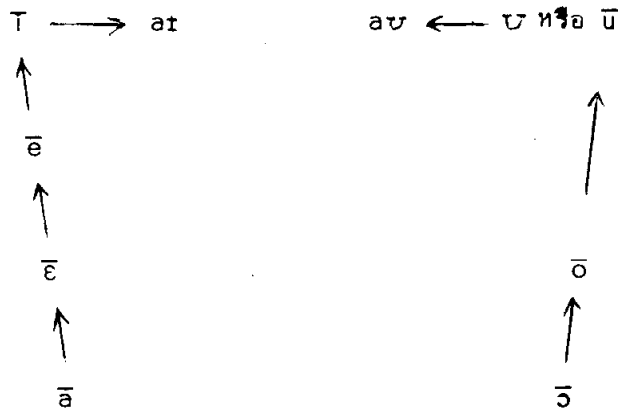
วิวัฒนาการของสระเสียงยาวในต้นสมัยใหม่

ในสมัย ENE การเปลี่ยนแปลงของสระเสียงยาวนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดที่เกิดขึ้นกับภาษาอังกฤษในยุคนี้ เนื่องจากในสมัย ENE เสียงสระยาวทุกเสียงจะมีการยกระดับของลิ้นสูงขึ้นอีก ๑ ระดับ หรือจะพูดง่าย ๆ ก็คือ manner of articulation ของสระเสียงยาวจะเปลี่ยนเป็นระดับที่สูงขึ้นจาก low → mid จาก mid → high จากเสียง high จะมีเสียงยาวกลายเป็นสระประสม การเปลี่ยนเสียงยาวนี้เรียกว่า The great Vowel Shift โดยมีลักษณะการเปลี่ยนแปลงดังนี้

สระเสียงยาว / ā ē ē T ȳ และ ū / จะเปลี่ยนเป็นการยกลิ้นสูงกว่าเดิม ๑ ชั้น คือ

/ ā /	→	/ē หรือ ē/
/ ē /	→	/ē หรือ T/
/ ē /	→	/T/
/ T /	→	สระประสม /aɪ/
/ ȳ /	→	/ō/
/ ō /	→	/u หรือ ū/
/ ū /	→	สระประสม /aʊ/

โดยมีแผนภูมิดังนี้

ตัวอย่าง

เสียงสระของภาษาอังกฤษสมัยกลาง ภาษาอังกฤษต้นสมัยใหม่

ตัวอย่างการออกเสียงสระของชอเซอร์ สระของเชคสเปียร์

/ɪ/	/fɪf/	fif	/faɪv/	=	five
/ē/	/mēdə/	meede	/mɪd/	=	meed
/ē/	/klēn/	cleen	/klēn/	=	ปัจจุบัน /klɪn/ clean
/a/	/nāmə/	name	/nēm/	=	name
/ɔ/	/gɔt a/	goote	/gɔt/	=	goat
/ō/	/rōtə/	roote	/rot/	หรือ	/rut/ root
/i/	/dūn/	down	/daʊn/	=	down

การยกเสียงสระจาก /ē/ → /ɪ/ เช่น /klēn/ → /klɪn/

นี้จะเกิดในตอนปลายศตวรรษที่ ๑๓ และเริ่มใช้กันทั่วไปในตอนกลางศตวรรษที่ ๑๔ ยกเว้นคำบางคำที่ยังคงออกเสียง /ē/ ตามเดิม โดยไม่ยกเสียงเป็น /ɪ/ เช่น **break, great, steak**

การยก ME /o/ เป็น ENE /ū/ หรือ u / เช่น foot, good, book, look, took /u/ และ moon, broom, food /ū/ ยกเว้น flood และ blood จะกลายเป็น unrounded vowel /ʌ หรือ ə/

เสียง M E /ɔ/ จะกลายเป็น /o/ เช่น sto(o)ne, ho(o)me จะเป็น stone, home แต่มียกเว้นบางคำเหมือนกันเช่น ho(o)t (hot) จะยังคงเสียง /ɔ/ อยู่ (AE เป็น /a/)

ปลายสมัย ME เสียง /ā/ เช่น name จะกลายเป็น /æ/ → /ɛ/ → /ē/ ถ้าตามด้วยพยัญชนะนาสิก การออกเสียง /ē/ นี้จะเป็นการออกแบบมาตรฐาน ในต้นศตวรรษที่ ๑๔

สระ /T/ จะกลายเป็นสระประสม /aɪ/ โดยเริ่มจากครั้งแรกจะออกเสียงเป็น ๒ เสียง โดยมีเสียงเน้นหนักที่เสียงสุดท้าย คือ /ɛɪ/ ในประมาณศตวรรษที่ ๑๔ เสียง /I/ ซึ่งเป็นสระประสมเสียงแรกเมื่อออกเสียงเบาว่าเสียงหลัง จึงกลายเป็น /ə/ ออกเสียง /əɪ/ จนในศตวรรษที่ ๑๖ ได้เปลี่ยนเป็นออกเสียงหนักที่พยางค์หน้า เสียง /ə/ → /ʌ/ และ /T/ จะเป็น /I/ นั่นก็คือ /əɪ/ กลายเป็น /ʌɪ/ และ /áɪ/ ในที่สุด ดังนั้น ME ride /rɪdə/ จึงกลายเป็น ENE /raɪd/

เสียง ME /ū/ จะกลายเป็นสระประสม /aʊ/ ในทำนองเดียวกับการเปลี่ยนจาก ME /T/ → ENE /aɪ/ นั่นก็คือสระเสียงยาว /ū/ จะกลายเป็น ๒ เสียง คือ /uɪ/ แล้วเปลี่ยนเป็น /oʊ/ และย้ายการลงเสียงเน้นหนักมาลงที่เสียงแรก พร้อมกับเปลี่ยน /ə/ → /ʌ/ คือ /ʌʊ/ แล้วกลายเป็น /aʊ/ ในที่สุด ดังนั้น ME mouse /mʊsə/ จึงกลายเป็น ENE /maʊs/

สระประสมในสมัย ENE

ในต้นสมัยใหม่จะมีเสียงสระประสม ๔ เสียง คือ /aɪ/ ที่กลายเสียงมาจาก ME /T/, /aʊ/ ที่กลายเสียงมาจาก ME /ū/, /oɪ/ เป็นเสียงสระประสมมาจาก ME ที่เหลือมาถึง ENE จากคำที่สะกด oi (เป็นคำยืมจากภาษาฝรั่งเศส) เช่น joie และ cloistre เป็นต้น

สระประสมอีกเสียงหนึ่งคือ /yu/ ซึ่งมาจาก ME สะกดด้วย eu, ew, iu, iw และ u แล้วออกเสียง /Iu/ เสียงสระประสม /yu/ นี้ต่อมาจะค่อย ๆ ลด เป็นสระเดี่ยว เหลือ เพียง /u/ เช่น คำ Tuesday, dew, new ในการออกเสียงแบบ **General American English** ในปัจจุบัน ซึ่งปัจจุบันก็ยังคงออกเสียง /yu/ หลัง bilabial /p, b, m/ เช่น pew, beauty และ mute หลังเสียง labio-dental /f, v/ เช่น few, view หลังเสียง stop เช่น cute เป็นต้น*¹

โดยสรุปเสียงสระเดี่ยวและสระประสมในยุคสมัยใหม่ตอนต้นจะมีลักษณะในตารางต่อไปนี้

*¹ ภาษาถิ่นบางแห่งจะออกเสียงคำเหล่านี้ได้ทั้ง ๓ เสียง เช่น new จะออกเสียง /nyu/, /nu/ หรือ /nɪu/ ก็ได้

สระเดี่ยวมี ๑๔ เสียง

		FRONT	BACK UNROUNDED	BACK ROUNDED
HIGH	long	ɪ		u
	short	i		ʊ
MID	long	ē		ō
	short	ɛ	ə	
LOW	long	ǣ		ɔ̄
	short	æ	a	ɔ

สระประสมมี ๔ เสียง

	FRONT	CENTRAL	BACK
HIGH	yu		
MD			
LOW			

ลักษณะของการสะกดกับการให้เสียงของภาษาอังกฤษในยุคสมัยใหม่ตอนต้นนี้จะมีแบบการสะกดกับการออกเสียงเหมือนกับภาษาอังกฤษปัจจุบัน แต่ยังคงมี ๒ หน่วยเสียง คือ opened /ɛ/ และ closed /ē/ ซึ่งจะออกเสียง /ɛ/ ในคำ bay, hay, way และจะออกเสียง /ē/ ในคำ great, break ปัจจุบันเสียง mid front tense จะมีเสียงยาวเสียงเดียวคือ /ē/

การเปลี่ยนแปลงเสียงสระที่น่าสนใจในสมัย ENE ได้แก่การเปลี่ยนเสียงจากเสียง /ɪ/ เป็นเสียง glide /y/ เมื่อเสียง /ɪ/ เกิดหน้าเสียง /ə/ ในตำแหน่งกลาง เช่น soldier, nation, vision แล้วเสียง glide /y/ จะไปรวมกับพยัญชนะข้างหน้ากลายเป็นเสียงพยัญชนะอื่น (เรื่องนี้จะได้อธิบายอย่างละเอียดในเรื่องการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะ) เช่น soldier น่าจะออกเสียงเป็น /soldiə/ แต่มีเสียง glide /y/ จึงเป็น /soldyə/ แล้ว /d/ จะรวมกับ /y/ → /j/ จึงเป็น /soljə/ ในที่สุด

ในยุคนี้เสียงสระจะยาวที่สุด ถ้าเป็นเสียงท้ายสุดของคำ และจะยาวขึ้น ถ้าเป็นเสียงสระที่ปิดด้วยพยัญชนะโฆษะ เมื่อเปรียบเทียบกับเมื่อปิดด้วยพยัญชนะเสียงอโฆษะ ตามการเปรียบเทียบดังนี้

เสียง /T/ ในคำ see จะยาวกว่า A / ในคำ seed

เสียง /T/ ในคำ seed จะยาวกว่า /T/ ในคำ seat

จึงจัดตามลักษณะยาวที่สุด → สั้นที่สุด คือ

see - seed - seat

นอกจากนี้เสียงสระในคำที่ถูกลงเสียงเน้นหนักในประโยค จะมีความยาวกว่าเสียงสระในคำคำเดียวกัน แต่มีไต่ลงเสียงเน้นหนัก เช่น

1. I love **the** **mán**.

2. I **lóve** **the** **man**.

เสียง /æ/ ในคำ **man** ของประโยคที่ ๑ จะยาวกว่าเสียง /æ/ ในคำ **man** ของประโยคที่ ๒

ตารางสรุปวิวัฒนาการของเสียงสระตั้งแต่ภาษาอังกฤษยุคโบราณถึงปัจจุบัน

เสียงสระภาษาอังกฤษ ยุคโบราณ		เสียงสระภาษาอังกฤษ ยุคกลาง		เสียงสระภาษาอังกฤษ ยุคใหม่	
	ตัวอย่างคำ		ตัวอย่างคำ		ตัวอย่างคำ
i	sittan	i	sitt(en)	i	sit
y	syn	i	sin	i	sin
ɪ	lif	ɪ	life	aɪ	life
ȳ	hȳdan	ɪ	hiden	aɪ	hide
e	settan	e	set(ten)	e	set
ē	fēt	ē	feet	ɪ	feet
u	pullian	u	pul(len)	u	pull
u	Q ^{us}	u	thus	a	thus
ii	mūs	ii	mouse	aʊ	mouse
ō	fōt fōda blōd	ō	foot foode blood	v ii a	foot food blood
ʒ	þorn	ʒ	thorn	ɔ	thorn

เสียงสระภาษาอังกฤษยุคโบราณ	เสียงสระภาษาอังกฤษยุคกลาง	เสียงสระภาษาอังกฤษยุคใหม่
a and al swa nama	a and a also ā name	æ and ɜ also e name
ā stān	ō sto(o)ne	ō stone
æ ʔæt græs	a that a grass	æ that æ (AE) grass a (BE)
ǣ slǣpan dǣlan	ē sleep(en) ē deel(en)	ɪ sleep ɪ deal
eə heofon	ɛ heven	ɛ heaven
ēo cnēo	ē knee	ɪ knee
ea feallan heard geat nearu	a fall(en) a hard a gate a narrow	ɜ fall a hard ē gate æ narrow
la scēap	ē sheep	ɪ sheep

ลักษณะของรูปและเสียงพยัญชนะของภาษาอังกฤษยุคโบราณ

รูปพยัญชนะ มีความคล้ายคลึงกับปัจจุบัน ยกเว้นไม่มีรูป j, k, q, v และ z ส่วน digraphs จะใช้ cg และ sc

รูปพยัญชนะที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ นอกจากอักษร Roman Alphabet ที่ภาษากลุ่มเยอรมันได้รับมาจากพวกโรมันแล้ว ภาษาอังกฤษยุคโบราณยังได้ประดิษฐ์อักษรแทนเสียงพยัญชนะ interdental /θ, ð/ โดยประดิษฐ์รูป ư เรียกว่า thorn ใช้แทนเสียง /θ, ð/ และมีอีกรูปหนึ่งคือ ȝ เรียกชื่อว่า crossed d ใช้แทนเสียง /θ, ð/ เช่นเดียวกัน

การออกเสียงพยัญชนะ การสะกดกับการออกเสียงพยัญชนะของภาษาอังกฤษยุคโบราณจะยุ่งยากมากกว่าสระเพราะ OE รูปสระ ๑ รูป จะให้เสียง ๑ เสียง แต่พยัญชนะ OE มีรูปน้อยกว่าเสียงที่มี ดังนั้น พยัญชนะ ๑ รูป อาจให้เสียง ๒ หรือ ๓ เสียงได้ จึงทำให้ลำบาก เพราะต้องดูว่ารูปพยัญชนะนั้น ๆ เกิดในตำแหน่งใดภายในคำอย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาวิวัฒนาการของพยัญชนะทั้งด้านการสะกดและการออกเสียง จะเห็นว่าวิวัฒนาการด้านพยัญชนะจะมีน้อยมาก เมื่อเทียบกับสระดังนี้

การออกเสียงพยัญชนะ รูปพยัญชนะ **b, d, l, m, n, p, t, w** และ **x** จะออกเสียงเหมือนภาษาอังกฤษปัจจุบัน แต่ **double consonants** จะออกเสียงเป็น ๒ เสียงแยกจากกัน เช่น

ภาษาอังกฤษปัจจุบัน **penny, grabbing** /penɪ/ /græbɪŋ/

ภาษาอังกฤษยุคโบราณ **winnan, webba, bucca** ซึ่งจะมีการออกเสียงตามลำดับดังนี้ /wɪnnan/ , /webba/ และ /bʊkka/ ซึ่งถ้าจะเทียบกับภาษาอังกฤษปัจจุบันจะต้องออกเสียงพยัญชนะซ้อนเหมือนกับคำ **pen-knife, book-case** และ **grab-bag** เพราะภาษาอังกฤษปัจจุบันจะออกเสียง /nn/ /kk/ และ /bb/ ในคำเหล่านี้

digraph "cg" จะให้เสียง **voiced alveo-palatal affricate** /j/ ซึ่งในภาษาอังกฤษปัจจุบัน จะใช้ **digraph "dg"** หรือ **g** หรือ **j** สะกด ตัวอย่าง OE **brycg (bridge), licgan (to lie)**

digraph "sc" จะให้เสียง **voiceless alveo-palatal fricative**. /ʃ/ ซึ่งในภาษาอังกฤษปัจจุบัน จะใช้ **digraph "sh"** หรือ **"s"** หรือ **"t"** ในตำแหน่งกลาง ตัวอย่าง OE **scip (ship), scinan (shine), scōh (shoe), scrūd (shroud ผ้าห่อศพ), sceal (shall) และ fisc (fish)**

"c" จะให้เสียง ๒ เสียง คือ **velar /k/** หรือ **palatal /ç/** แล้วแต่ที่เกิด

"c" จะให้เสียง **v.l. alveopalatal affricate /ç/** เมื่อ

จ. เกิดในตำแหน่งหน้าสุด (**initial position**) หน้า **e, ē, i, ī, ea, ēa, eo, ēo** ซดง่าย ๆ ก็คือ เกิดหน้าสระหน้า (**front**) ยกเว้น **æ, ǣ, y, ŷ** เช่น **cild (child), cēosan (choose) และ cēne (brave)**

lo. เกิดในตำแหน่งท้ายสุด (**final position**) มี **i, ī** นำ เช่น **ic (I) cynelic (kingly, royal)**

ค. เกิดในตำแหน่งกลาง (**middle position**) ระหว่าง **T** และ สระหน้า เช่น **cynerīce (kingdom)**

"c" จะให้เสียง **v.l. velar stop /k/** เมื่อเกิดในตำแหน่งอื่น ๆ นอกเหนือจาก ๓ ข้อดังกล่าว

เช่น เกิดในตำแหน่งหน้าสุดหน้าสระหลัง(back)เช่น **cuman (come)** หน้าสุดหน้าพยัญชนะ **cnēow (knee), corn (grain)** ในตำแหน่งท้ายสุดหน้าด้วยสระหลัง เช่น **cōc (cook), bōc (book)** หรือในตำแหน่งกลางอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ระหว่าง T และสระหน้า เช่น **bōcere (scholar, scribe)** เป็นต้น

"h" จะให้เสียง ๓ เสียง คือ glottal /h/ palatal/ç/และ velar /x/ ตามตำแหน่งที่เกิดดังนี้

"h" จะให้เสียง glottal /h/ เหมือนภาษาอังกฤษปัจจุบัน **hot, hand** เมื่อ เกิดในตำแหน่งหน้าสุดเช่น **hē (he), hand (hand), hūs (house) hilt (hot), hǣll (hell), heorte (heart), hnutu (nut)** เป็นต้น

"h" จะให้เสียง palatal /ç/ (เสียง /h/ ที่เกิดตรง hard palate)& เกิดในตำแหน่งหลังสระหน้า เช่น **niht (night), hēah (high), fēhō (takes)**

"h" จะให้เสียง velar /x/(เสียง /h/ ที่เกิดตรง velum) เมื่อเกิดในตำแหน่งหลังสระหลัง เช่น **scōh (shoe) þōhte*¹ (thought)** และหลังพยัญชนะ เช่น **þurh = through**

*¹มาจากคำกริยา **þencan = think**

"g" จะให้เสียง ๓ เสียง คือ

1. **voiced velar stop /g/**
2. **voiced velar fricative /ɣ/ *¹**
3. **voiced palatal /y/**

"g" จะให้เสียง /g/ เมื่อ

๑. อยู่ในตำแหน่งหน้าสุด หน้าพยัญชนะ และหน้าสระหลัง เช่น glad (glad), gōs (goose), gōd (good), God (God), gold (gold) หรือเกิดหน้าสระหน้าที่เป็น mutation ของสระหลัง เช่น gēs (geese) ออกเสียง /gēs/ (gēs เป็นรูปแสดงพหูพจน์ของเอกพจน์ gōs จึงต้องออกเสียง stop /g/ เช่นเดียวกับรูปเอกพจน์)

๒. เมื่อเกิดขึ้นกับ ng "g" จะออกเสียง **Stop /g/** เช่น singan (sins) hungor (hunger) geong (young)

"ng" ของ OE จะออกเสียง /ŋg/ เสมอไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งกลางคำหรือท้ายคำ

*¹ /ɣ/ เรียกว่า yogh เป็นเสียงที่เปล่งคล้ายภาษาฮังกาเรียนปัจจุบัน /g/ แต่ไม่ใช่การกักลมแล้วปล่อยเสียงระเบิด แต่ใช้ลิ้นส่วนหลังไปเสียดสีกับเพดานอ่อน (velum)

"g" จะให้เสียง /ʒ/ เมื่อ

๑. ในตำแหน่งหลังสุดมีสระหลังอยู่ข้างหน้า เช่น fag (decorated)
๒. ในตำแหน่งกลางระหว่างสระหลัง หรืออยู่ระหว่างสระกับพยัญชนะอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ n เช่น dragan (draw), lagu (law) เสียง /ʒ/ นี้ ภาษาอังกฤษยุคกลางจะวิวัฒนาการเป็นเสียง /w/

"g" จะให้เสียง /y/ เมื่อ

๑. เกิดในตำแหน่งต้นคำหน้าสระหน้า / e, ē, i, ī / และหน้าสระประสม เช่น gēar (year), gē (you), geat (gate), geong (young)
๒. เกิดในตำแหน่งท้ายคำ มีสระหน้าอยู่ข้างหน้า เช่น dq (day), weg (way), manig (many)
๓. เกิดในตำแหน่งกลางระหว่างสระหน้า เช่น dages (days), wegcs (ways)

พยัญชนะ f, s, þ และ ð จะให้เสียงโฆษะและอโฆษะ นั่นก็คือ "f" จะให้เสียง /f, v/, "s" จะให้เสียง /s, z/, "þ" จะให้เสียง /θ, ð/ และ "ð" จะให้เสียง /θ, ð/ แล้วแต่ที่เกิดดังนี้

"f, s, þ, ð จะให้เสียงอโฆษะ เมื่อ

๑. เกิดในตำแหน่งต้นคำ เช่น fader, sōna, þanc และ ðær พยัญชนะต้นคำจะออกเสียง / f, s, θ, θ / ตามลำดับ
๒. เกิดในตำแหน่งท้ายคำ เช่น staf, wæs, swaþ และ ǣð พยัญชนะท้ายสุดจะออกเสียง / f, s, θ, θ / ตามลำดับ

๓. เกิดในตำแหน่งกลางเป็นพยัญชนะซ้อน (double consonants) เช่น
offa, masse, si'ppan และ oooo พยัญชนะที่ขีดเส้นใต้จะออกเสียง
 / ff, ss, θθ, θθ / ตามลำดับ

๔. เกิดในตำแหน่งกลางหน้าพยัญชนะอิมซะ เช่น eft, fæst,
gūphafoc, Sūoseaxe พยัญชนะที่ขีดเส้นใต้จะออกเสียง /f, s, θ, θ/
 ตามลำดับ

"f, s, p, θ" จะให้เสียงอิมซะเมื่อ

๑. เกิดระหว่างเสียงสระ เช่น ofer, rīsan, swipe และ brōoor
 พยัญชนะที่ขีดเส้นใต้จะออกเสียง /v, z, ð, ð/ ตามลำดับ

๒. เกิดในตำแหน่งกลางหน้าพยัญชนะอิมซะ เช่น hæfde, hūsles,
hæpnan และ swiolice พยัญชนะที่ขีดเส้นใต้จะออกเสียง /v, z, ð, ð/
 ตามลำดับ

๓. เกิดในตำแหน่งกลางเป็นพยัญชนะซ้อน (double consonants) เช่น
offa, masse, si'p̄pan และ o'ð'ðe พยัญชนะที่ขีดเส้นใต้จะออกเสียง
 / ff, ss, θθ, θθ / ตามลำดับ

๔. เกิดในตำแหน่งกลางหน้าพยัญชนะอโฆษะ เช่น eft, fæst,
gūp̄hafoc, Sūðseaxe พยัญชนะที่ขีดเส้นใต้จะออกเสียง /f, s, θ, θ/
 ตามลำดับ

"f, s, p, ð" จะให้เสียงโฆษะเมื่อ

๑. เกิดระหว่างเสียงสระ เช่น ofer, rīsan, swiþe และ brōðor
 พยัญชนะที่ขีดเส้นใต้จะออกเสียง /v, z, ð, ð/ ตามลำดับ

๒. เกิดในตำแหน่งกลางหน้าพยัญชนะโฆษะ เช่น hæfde, hūsles,
hæþnan และ swiðlice พยัญชนะที่ขีดเส้นใต้จะออกเสียง /v, z, ð, ð/
 ตามลำดับ

สรุปการสะกดพยัญชนะกับการออกเสียงของ OE ฝั่งต่อไปนี้

<u>ตัวสะกด</u>	เสียง
h	/p/
b	/b/
t	/t/
d	/d/
m	/m/
n	/n/
l	/l/
r	/r/
w	/w/
x	/ks/
c	/k/, /ç/
g	/g/, /ʒ/, /ɣ/
f	/f/ /v/
s	/s/, /z/
h	/ç/, /x/, /h/
þ	/θ, ð/
ð	/θ, ð/
sc	/ʃ/
cg	/ʒ/
ng	/ŋg/

การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะของภาษาอังกฤษยุคโบราณ

ลักษณะคำศัพท์ของ OE จะมีลักษณะการสะกดด้วยพยัญชนะติดกันหลายเสียง ซึ่งทำให้ออกเสียงยาก และบางครั้ง ลักษณะทางไวยากรณ์ เช่น การเติมปัจจัยท้ายคำ แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ด้วยสระและพยัญชนะ แล้วสระได้เกิดการสูญหายไป (Syncope) เช่น การเติมปัจจัยท้ายคำกริยาบางคำเมื่อประธานเป็นเอกพจน์ บุรุษที่ ๓ เช่น *hē bīdeþ = he awaits* มาจากคำกริยา *bīdan* เมื่อมีประธาน จะตัด *an* ทิ้งไป แล้วเติมปัจจัย สำหรับประธานคำสรรพนาม *hē* จะเติม *eþ* เมื่อเติม แล้ว *e* เกิดหายไป จึงทำให้ *dþ /dθ/* มามีเสียงพยัญชนะติดกัน ทำให้ออกเสียงยาก เพราะ points of articulation และ voicing (โฆษะ, อโฆษะ) ต่างกัน /d/ เกิดตรงปุ่มเหงือกเป็นเสียงโฆษะ /θ/ เกิดจากการเอาลิ้นวางไว้ระหว่างฟัน เป็นเสียงอโฆษะ ลักษณะการเกิดเสียงพยัญชนะติดกัน อันเนื่องมาจากการเติมปัจจัย แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์มีมากใน OE พร้อม ๆ กับวิธีการสะกดด้วยพยัญชนะติดกัน ในสมัย OE จึงมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการออกเสียงพยัญชนะติดกันให้ง่ายขึ้นด้วยวิธีกลมกลืนเสียง (assimilation) โดยบางเสียงจะกลืนเฉพาะ points of Articulation บางครั้งจะกลืน voicing ด้วย คือเปลี่ยนให้เป็นอโฆษะหรือโฆษะเหมือนกัน เช่น

þū bītst มาจาก þū bīdest (you await)

เมื่อเติมปัจจัย *est* แล้ว *e* เกิดหายไป (Syncope) ทำให้เสียงพยัญชนะติดกันถึง ๓ เสียง คือ *dst* จะเห็นว่าถึงแม้ ๓ เสียงนี้จะเป็นเสียงที่เกิดตรงปุ่มเหงือกด้วยกัน แต่ voicing ยังต่างกันคือ /d/ เป็นเสียงโฆษะ แต่ /st/ เป็นเสียงอโฆษะ /s/ จึง assimilate /d/ ให้เป็นเสียงอโฆษะด้วยเพื่อให้ออกเสียงง่าย *d* จึงเปลี่ยนเป็น *t* ออกเสียง /t/

hē bitt มาจาก hē bīdeþ (he awaits) เมื่อเติมปัจจัย eþ หลังคำกริยาเอกพจน์บุรุษที่ ๓ hē แล้ว e ซึ่งเป็นเสียงระหว่างพยัญชนะจะหายไป ทำให้พยัญชนะมาติดกัน ๒ เสียง คือ dþ /dθ/ เสียง /dθ/ นี้ ถึงแม้จะเป็นการติดกันเพียง ๒ เสียง แต่เสียงพยัญชนะทั้ง ๒ นี้ แตกต่างกันทั้ง points of articulation และ voicing นั่นก็คือ /d/ เป็นเสียงที่เสียงที่เกิดตรงปุ่มเหงือก /θ/ เกิดจากการวางลิ้นเสียดสรีระหว่างฟัน (interdental) /d/ เป็นเสียงโฆษะ และ /θ/ เป็นเสียงอโฆษะ ความแตกต่างของพยัญชนะ ๒ เสียงนี้ ในเรื่องฐานกรณ์ และความสั่นสะเทือนของเส้นเสียง ทำให้เกิดการกลมกลืนเสียงขึ้นโดย /d/ เปลี่ยนให้เป็นเสียงอโฆษะ เช่นเดียวกับ /θ/, /d/ จึงเปลี่ยนเป็น /t/ ก่อน แล้ว /θ/ เปลี่ยนฐานจาก interdental ให้เป็น alveolar เช่นเดียวกับ /t/, /θ/ จึงเปลี่ยนเป็น /t/ ดังนั้น hē bīdeþ จึงเกิดการกลมกลืนของเสียงพยัญชนะเป็น he bitt

ตัวอย่างการกลมกลืนของเสียงพยัญชนะในคำกริยาอื่น

คำกริยา	คำแปล	บุรุษที่ ๒ Sing	บุรุษที่ ๓ Sing
bindan (III)	bind	bintst, bindest	bint, bindeþ
cuman (IV)	cone	cymst, cunest	cymþ * ¹ cumeþ
standan (VI)	stand	stentst, standest	stent, standeþ
biddan (V)	ask	bitst, bidest	bit(t), bideþ
faran (VI)	go	færst, færest	fær , færeþ
hātan (VII)	command	hætst, hātest	ha&(t), hāteþ

*¹ เกิด umlaut ด้วย เสียงสระหลัง /u/ จึงกลายเป็นสระหน้า /y/

ตามตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า คำกริยาบุรุษที่ ๒ และ ๓ เอกพจน์เมื่อเติมปัจจัย est, eþ แล้ว สระใน stem เดิมจะ umlaut หรือ mutation ไปด้วย ในขณะที่ ปัจจัย e หาย (syncopated) ไป แล้วพยัญชนะที่เหลือก็จะผสมกลมกลืนฐานกรรม และ voicing ด้ว

เป็นที่น่าสังเกตว่าพยัญชนะของภาษาอังกฤษยุคโบราณนี้มีการออกเสียงควบกล้ำ บางเสียงที่ต่างจากปัจจุบัน เช่น การออกเสียงของ /h/ หน้าพยัญชนะ /l, n, r, w/ เช่น hlāf (loaf), hnutu (nut) hræfan (raven) และ hwæl (whale) เสียงควบกล้ำของ /h/ หน้าเสียงพยัญชนะเหล่านี้ ที่ยังหลงเหลืออยู่ในปัจจุบันมีแต่ /hw/ เท่านั้น ซึ่งอาจเป็นเหตุผลได้ว่า เสียง glottal /h/ จะออกควบกล้ำกับเสียง /w/ ได้ง่ายกว่าเสียง alveolar อื่น ๆ

การลงเสียงเน้นหนัก (stress) ของภาษาอังกฤษยุคโบราณ

การลงเสียงเน้นหนักของ OE ง่ายไม่ยุ่งยากเหมือนภาษาอังกฤษปัจจุบัน โดยมีกฎการลงเสียงเน้นหนักดังนี้

๑. ในคำ simple words (คำที่ไม่ใช่คำประสม) จะมีเสียงเน้นหนักปรากฏบนพยางค์แรกของคำ (พยางค์ที่ไม่มี prefix) เช่น

fáder (n) = fáther

lúfian (v) = love

léornode (v past tense) = learned

swétoī (adj) = clear

físcere (n) = fisherman

lústfullice. (adv) = joyfully

๒. คำประสมต่าง ๆ ที่ไม่ใช่คำกริยาประสม เช่น **compound nouns**, **compound adjectives** และ **compound adverbs** เสียงเน้นหนักจะปรากฏบนพยางค์แรกของส่วนแรกของคำประสมนั้น เช่น

córn - hus	=	cornhouse
déap - stede	=	deathplace
eárfóð - lice	=	with difficulty, with hardship
tó - weard	=	facing, approaching

ยกเว้น ถ้าคำประสมเหล่านี้ มีส่วนแรกของคำประสมเป็น **be**, **ge**, **for** นำหน้า เสียงเน้นหนักจะปรากฏบนส่วนหลังของคำ เช่น

be - bód	=	command
ge - féoht	=	fight
for - dón	=	undo, ruin, destroy

๓. สำหรับคำกริยาประสม (**compound verbs**) เสียงเน้นหนักจะปรากฏบนพยางค์แรกของส่วนหลังของคำ เช่น

wið - stóndan	=	withstand, stand against
ā - rísan	=	arise
on - fón	=	take, receive

เมื่อเปรียบเทียบ OE กับภาษาอังกฤษปัจจุบันในเรื่องคำกริยาประสม จะเห็นว่า กฎการลงเสียงเน้นหนักของคำกริยาประสมในปัจจุบัน เป็นวิวัฒนาการโดยตรงมาจาก OE เพราะปัจจุบัน คำกริยาประสมจะลงเสียงเน้นหนักบนส่วนหลัง

หรือส่วนที่เป็นคำกริยาตนเอง เช่น **overlook, understand, overestimate**
เป็นต้น

วิวัฒนาการการสะกดและการออกเสียงพยัญชนะของภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English)

เนื่องจากในปี ค.ศ. ๑๐๖๖ ค्यूค วิลเลียม แห่งแคว้นนอร์ม็องดีได้ยกทัพมา
อังกฤษเพื่อแย่งชิงราชบัลลังก์ และได้รับชัยชนะ ชาว นอร์ม็องดีจึงเข้ามามีอิทธิพลอยู่ใน
ฝรั่งเศส และในอังกฤษเองต้องใช้ภาษาฝรั่งเศสสอนในโรงเรียน ใช้เป็นภาษาราชการ
ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาของชนชั้นกลางและชั้นต่ำ ดังนั้น อิทธิพลของการสะกดพยัญชนะ
จากภาษาฝรั่งเศส ก็มีอิทธิพลต่อภาษาอังกฤษในสมัยนี้ด้วย ดังนี้

คำที่สะกดด้วย digraph "sc" ออกเสียง /ʃ/ จะเปลี่ยนเป็น
สะกดด้วย digraphs "sh" เช่น fish

OE "cg" → ME "dg" เช่น bridge

OE "c" ออกเสียง /ç/ → ME digraph "ch" เช่น child

OE "þ, ð" ออกเสียง /θ, ð/ ME digraph "th" เช่น

OE þū → ME thou

OE þat → ME that

OE brōðor → ME brother*¹

¹ การสะกดด้วย digraph "th" นี้ เป็นลักษณะการสะกดที่ได้รับอิทธิพล
มาจากภาษาสแกนดิเนเวีย

(ในสมัย ME นี้ ยังคงใช้ "b" บ้างควบคู่ไปกับการใช้ "th" แต่เลิกใช้รูป "ð" แล้ว)

OE "h" → ME "gh" ในตำแหน่งหลังสระ เช่น
niht → **night** เป็นต้น

ในสมัย ME นี้ได้เพิ่มการสะกดแบบใหม่ที่รับมาจากภาษาฝรั่งเศสคือ

"k, q" ให้เสียง /k/ (เดิม OE ใช้ "c" อย่างเดียว)

"j" ให้เสียง /j/ (OE ใช้ digraph cg)

"v" ให้เสียง /v/ (OE ใช้ f สะกด)

"z" ให้เสียง /z/ (OE ใช้ s สะกด)

สำหรับการสะกด v ให้เสียง /v/ นั้น บางครั้งก็ใช้ n สะกดแทน ก็มี และมีการประดิษฐ์ตัวสะกดแบบใหม่ ʒ ให้เสียง /y, x/ แต่ใช้ในระยะเวลาอันสั้นก็เลิกใช้ไป ไม่ใช้ตัวสะกด ʒ อีก

ตัวสะกดอื่น ๆ ของ OE "b, d, g, h, l, m, n, p, r, s, t, w, x, y" ก็ยังคงเดิมใน ME

วิวัฒนาการของเสียงพยัญชนะ

เสียงพยัญชนะ OE ๒๖ เสียง จะเหลือ ๒๕ เสียงในสมัย ME ทั้งนี้ เพราะเสียง velar fricative /ɣ/ ซึ่งจะเกิดในตำแหน่งกลางระหว่างสระหลัง หรือในตำแหน่งหลังสุด หลังสระหลังจะกลายเป็นเสียง /w/ ไป เช่น OE dragan

/ dráʒan/ จะกลายเป็น ME drawen*¹ /dráwən/ ซึ่งต่อมาเสียงนาลิก /n/ ในพยางค์ unstressed จะหายไป และตามด้วยการหายไปของเสียงสระ ครึ่งเสียง / ə / จนวิวัฒนาการเหลือเพียง draw ในที่สุด

โดยสรุป เสียงพยัญชนะ OE วิวัฒนาการน้อยมากในสมัย ME เพราะเกือบทุกเสียงยังคงเดิม ยกเว้นเสียง / ʒ / หายไปกลายเป็น /w/ เท่านั้น ดังปรากฏในตารางดังนี้

*¹ ในสมัย ME พยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก จะกลายเป็นออกเสียง unstressed /ə/ ละกตด้วย "e"

/ dráʒan/ จะกลายเป็น ME drawen*¹ /dráwən/ ซึ่งต่อมาเสียงนาลิก /n/ ในพยางค์ unstressed จะหายไป และตามด้วยการหายไปของเสียงสระครึ่งเสียง / ə / จนวิวัฒนาการเหลือเพียง draw ในที่สุด

โดยสรุป เสียงพยัญชนะ OE วิวัฒนาการน้อยมากในสมัย ME เพราะเกือบทุกเสียงยังคงเดิม ยกเว้นเสียง / ʒ / หายไปกลายเป็น /w/ เท่านั้น ดังปรากฏในตารางดังนี้

*¹ ในสมัย ME พยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก จะกลายเป็นออกเสียง unstressed /ə/ ละกกดด้วย "e"